

Arrest

nr. 211 558 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 januari 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 november 2015 en dient op 13 november 2015 een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 30 mei 2017 en 24 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Op het moment van het eerste gehoor (dd. 30 mei 2017) bent u ongeveer 27 jaar. U bent geboren in het dorp Walayati in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U beëindigde de 9de graad op school, en u kan lezen en schrijven. U werkte gedurende anderhalf tot twee jaar als tussenpersoon bij het illegale importeren van alcohol uit Pakistan naar uw regio in Afghanistan. Uw familie is welgesteld en beschikt over ruime middelen.

Op een dag in 2013 werd u door enkele vrienden uitgenodigd om alcohol te drinken langs de Kabul-rivier. U ging op het aanbod in, u deed het wel vaker, en nadien besloot u om alleen naar uw huis in Behsud terug te keren. Op weg naar huis werd u echter door twee à drie personen uit het dorp Margebela aangevallen. Ze verweten u alcohol te hebben genuttigd en ze sloegen u met een stok en met de kolf van een Kalasjnikov. U werd zelfs één keer met een bajonet in de buik gestoken. Meer mensen verzamelden zich rond het gebeuren en uiteindelijk kon de politie u naar het districtshuis brengen vanwaar u naar het ziekenhuis werd overgebracht. U was er erg aan toe en na enkele dagen werd u naar de kliniek van de gevangenis gebracht. Uw vader kon u vrijkopen en u ging naar Pakistan om uw tanden, die door de aanval waren gebroken, te laten herstellen.

Twee tot drie maanden later was er een gelijkaardig incident waarbij u opnieuw onderweg werd tegengehouden en geslagen. Deze mensen brachten u naar het districtshuis en de mullahs zeiden dat ze niet akkoord waren met uw vroegtijdige vrijlating van twee à drie maanden eerder. Zodoende werd u voor de rechtbank van Behsud gebracht en veroordeeld tot tachtig stokslagen. Na uw gevangenisstraf te hebben uitgezeten probeerde u zo onopgemerkt mogelijk verder te leven, maar uiteindelijk besloot u om uw regio te verlaten. U ging zo eerst naar de provincie Kunar naar de schoonbroer van uw vader waar u de zomer doorbracht. Uw vader wilde u echter verder naar Europa sturen en op die manier verliet u Afghanistan.

Al uw problemen met de bevolking en de Afghaanse autoriteiten schrijft u toe aan één machtig man uit uw regio: Engineer Ghaffar. Uw grootvader werd door toedoen van deze Eng. Ghaffar zo'n dertig à vijftig jaar geleden omgebracht. Sindsdien koestert hij een wrok tegen uw familie omdat uw familie tijdens de periode van Dr. Najib kant van de overheid hadden gekozen en Eng. Ghaffar's familie tot de opstandige moejaheddin behoorden die de overheid bekwamen. Bovendien is uw familie welgesteld en draagt dit bij tot de afkeer en jaloezie die Eng. Ghaffar heeft voor uw familie.

U verliet Afghanistan en arriveerde in België op 3 november 2015. U diende een asielaanvraag in op 13 november 2015. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door Eng. Ghaffar. Tevens geeft u aan dat u in Afghanistan slecht bekeken gaat worden omdat u in het verleden alcohol consumeerde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: uw taskara, uw paspoort, de beslissingsbrief van de rechtbank van 1e aanleg van Behsud, een schrijven van de rechtbank van 1e aanleg aan de politie van Nangarhar, de veroordelingsbrief van de dorpsoudsten, een bankuittreksel en de grondeigendomsdocumenten van uw vader.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u verder geïsoleerd te worden door Engineer Ghaffar en door de autoriteiten en mensen onder zijn invloed (CGVS p.16,18-19; CGVS2 p.8). Enkele onaannemelijkheden en opvallende verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

De problemen met Eng. Ghaffar begonnen ten tijde van de regering van Dr. Najib toen uw grootvader ongeveer 30 jaar geleden door zijn toedoen werd vermoord (CGVS p.11,15; CGVS2 p.6). Gevraagd naar alle incidenten die hij sindsdien ondernam om uw familie te schaden verklaart u dat er een lange tijd geleden raketten op jullie huis werden gevuurd omdat dit huis door de soldaten van Dr. Najib als uitkijkpost werd gebruikt en de familie van Eng. Ghaffar als moejaheddin vochten tegen de regering van Dr. Najib (CGVS p.15; CGVS2 p.7). Daarnaast haalt u aan dat hij land van uw familie heeft ingenomen, hoewel u tegelijkertijd toegeeft dat deze praktijk heel veel voorkomt in Jalalabad en dat hij het toen u zeer jong was uw ooms moeilijk maakte om hun land aan een goede prijs te verkopen (CGVS p.12,15,16; CGVS2 p.11). Tot slot is hij de reden waarom u werd veroordeeld en gestraft omdat u alcohol dronk (CGVS p.11,16). Het doel van de machtige Eng. Ghaffar is om uw familie financieel te breken en te verhinderen dat uw familie uw grootvader kan wreken, zo stelt u (CGVS p.16). Wanneer u de vraag wordt gesteld waarom Eng. Ghaffar er zo lang over doet om uw familie te breken, namelijk 30 jaar, zegt u dat tot 2014 er geen problemen waren, maar nadien de problemen erger werden (CGVS2 p.8). De reden waarom uw familie pas na 2014 zo geïsoleerd werd ligt in het gegeven dat de Amerikanen toen uit Afghanistan vertrokken (CGVS2 p.9). Tot 2014 hadden de Amerikanen de macht en de controle over alles, nadien begonnen de wreedheden en pesterijen echter opnieuw, aldus uw verklaring (CGVS2 p.9).

Ten eerste moet er op gewezen worden dat u een compleet verkeerd beeld voorhoudt alsof de Amerikanen in Afghanistan alle controle en macht hadden, inclusief over lokale machtsfiguren zoals Eng. Ghaffar. Het tegendeel is echter het geval. De Amerikanen maakten net gebruik van zulke warlords en strongmen om die controle voor hen uit te voeren. Deze lokale machthebbers konden echter doen en laten wat ze wilden zonder daarvoor gestraft te worden door de Amerikanen of de NATO in Afghanistan (zie informatie uit het administratief dossier). Op die manier is het dan ook erg vreemd dat u dit aanhaalt. Kortom, de door u aangehaalde aanwezigheid van de Amerikanen in Afghanistan tot 2014 kan de passiviteit van Eng. Ghaffar ten aanzien van uw familie niet verklaren.

Het is eveneens ongeloofwaardig dat Eng. Ghaffar die in 2001 zelfs burgemeester was van Jalalabad er na 30 jaar nog steeds niet in is geslaagd om uw familie (financieel) te breken. U gaf immers aan dat uw familie er vandaag de dag nog steeds warm bij zit, en ze in Jalalabad en Behsud kan verblijven (CGVS p.5,8-10,17; CGVS2 p.3). Van enig (financieel) breken is er dus geen sprake. Nochtans omschrijft u Eng. Ghaffar als de koning van Behsud, die gewapende mannen en veel wapens ter beschikking heeft (CGVS p.16). Hoe een machtig persoon als Eng. Ghaffar, die een persoonlijke vete heeft met u en uw familie, er dan zó lang over doet om uw familie ten gronde te richten, is onduidelijk. Het feit dat uw familie in Afghanistan zonder problemen haar leven kan verder leiden draagt bij tot deze vaststelling.

Daarenboven kan er getwijfeld worden aan de aanleiding voor uw vervolging door Eng. Ghaffar. U zegt dat anderen in Afghanistan ook alcohol dronken, maar dat precies u werd geïsoleerd omwille van de ruzie met Eng. Ghaffar (CGVS p.9; CGVS2 p.3-6). U werd met andere woorden pas geïsoleerd nadat men een aanleiding had gevonden, namelijk het drinken van alcohol, om u te vervolgen. Deze gang van zaken is binnen de Afghaanse context echter niet aannemelijk. Afghanistan staat per slot van rekening niet bekend als een land waar machtige mensen naar excuses of aanleidingen moeten zoeken om hun rivalen te schaden. Het is dan ook niet aannemelijk dat Eng. Ghaffar zou wachten op zulk een aanleiding om u of uw familie schade te berokkenen.

Verder kan u tevens geen helder beeld scheppen waarom precies u door Eng. Ghaffar werd geïsoleerd, en bijvoorbeeld uw broers en vader niet. U haalt aan dat u de oudste zoon bent van uw vader en dat u anders bent dan uw broer waarbij u doelt op uw alcoholgebruik (CGVS p.17). Bovendien woont één van uw broers in Kabul, is uw vader oud en zijn de rest van uw broers minderjarig waardoor zij niet door de autoriteiten worden lastiggevallen, aldus uw verklaringen (CGVS p.17). Met deze argumentatie kan geen rekening worden gehouden daar ze onmogelijk kan verklaren waarom Eng. Ghaffar uw vader, nota bene de zoon van uw grootvader met wie de vete ontstond, niet persoonlijk viseerde. Het mag verbazen

dat u stelt dat Eng. Ghaffar zich op basis van de leeftijd van uw vader en van uw broers zou laten weerhouden om uw familie te treffen. Dit is compleet ongeloofwaardig.

Een andere merkwaardige vaststelling zijn de verhuizingen van uw familie tussen Behsud en Jalalabad (CGVS p.4; CGVS2 p.9). Tijdens het eerste gehoor zegt u dat uw ouders aanvankelijk van Behsud naar Jalalabad verhuisden omwille van de problemen met Eng. Ghaffar (CGVS p.4). Na een verblijf van ongeveer anderhalf jaar zijn ze echter van Jalalabad terug naar Behsud verhuist (CGVS p.4). De reden daarvoor is dat vrouwen in de stad niet kunnen bewegen en in Behsud wel aangezien jullie daar een tuin hebben (CGVS p.4). Niet alleen is deze reden bijzonder gezien de ernst en duur van de twist tussen uw familie en Eng. Ghaffar, u verklaart dat door uw afwezigheid sinds twee jaar de situatie in Behsud genormaliseerd was (CGVS p.4). Tijdens het tweede gehoor zegt u plots dat uw familie nog steeds wordt lastiggevallen in Behsud en men elke nacht stenen naar jullie huis gooit (CGVS2 p.9). De situatie was voor uw familie in Behsud dus helemaal niet genormaliseerd. Vreemd genoeg komt u pas op het tweede gehoor, en zo'n twee maanden na uw eerste verklaringen, tot die constatactie.

Er moet worden besloten dat er uit uw voorstelling van de vete tussen Eng. Ghaffar en uw familie niet aangenomen kan worden dat u en uw familieleden de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan problemen kenden door het toedoen van Eng. Ghaffar. Naast uw vermoedens kan er immers nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat Eng. Ghaffar achter uw veroordeling voor het nuttigen van alcohol zat. Zoals u zelf aangeeft is het nuttigen van alcohol strafbaar in Afghanistan en werpt u nergens op dat u naar Afgaanse maatstaven disproportioneel gestraft werd (CGVS2 p.5,6). U maakt derhalve niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan een actuele vrees op vervolging vanwege Eng. Ghaffar heeft.

Na het ondergaan van de opgelegde strafmaat werd uw familie nog tweemaal gecontacteerd door de politie op zoek naar u. U kan evenwel niet plausibel aangeven waarom de politie u maanden na het ondergaan van de opgelegde straf nog steeds zoekt omwille van dat ene voorval waarbij u gedronken had. De fixatie van de politie op uw persoon is des te vreemder gezien uw verklaring dat alcoholconsumptie wijdverbreid is in Afghanistan maar dat de meeste mensen daar geen problemen door hebben. Tevens haalt u het voorbeeld aan van een gekende alcoholverkoper die geen problemen kent omdat hij de politie telkens hij betrapt wordt wat geld toestopt (CGVS2 p.3,4,5). U moet dan ook eerst bekennen dat u niet weet waarom anderen niet en u wel aanhoudende problemen hebben omwille van uw alcoholgebruik (CGVS2 p.3). Uiteindelijk verwijst u naar Eng. Ghaffar als (enige) reden achter de vervolgingsfeiten die u kende (CGVS p.11, CGVS2 p.8). Aangezien er zoals hierboven aangehaald geen geloof kan worden gehecht aan de focus van Eng. Ghaffar op uw persoon de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan slaagt u er ook niet in de bezoeken van de politie aan uw familie geloofwaardig voor te stellen.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter omwille van uw verklaring dat u in Afghanistan alcohol dronk. Voor het drinken van alcohol werd u veroordeeld en heeft u uw straf ondergaan. Er zijn geen indicaties dat u voor dezelfde feiten opnieuw vervolgd zou worden door de Afgaanse overheid. Integendeel, zoals hierboven uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u na uw veroordeling nog vervolgd werd omwille van uw alcoholgebruik.

Uw argumentatie dat uw reputatie dermate beschadigd is door uw alcoholgebruik dat u uw leven in Afghanistan niet meer kan heropnemen kan evenmin gevolgd worden. U verklaart immers dat de meeste mensen in Afghanistan alcohol drinken (CGVS2 p.3). Tevens geeft u aan dat u veel vrienden bij de overheid heeft die samen met u alcohol dronken (CGVS2 p.5). Gezien uw voorstelling dat het consumeren van alcohol wijdverspreid is in Afghanistan kan er niet aangenomen worden dat u omdat u eenmaal betrapt en veroordeeld werd voor het drinken van alcohol dermate gelabeld zou worden dat u uw leven in Afghanistan niet meer zou kunnen leiden. Een bevestiging hiervoor kan gevonden worden in de omstandigheden waarin u alcohol nuttigde. U verklaart immers dat u samen met uw vrienden aan de rivier alcohol dronk, terwijl er even verder een landbouwer aan het werk was (CGVS p.9; CGVS2 p.6). Uw verklaring dat jullie niets deden om de aandacht te trekken kan niet verhullen dat jullie in het openbaar alcohol nuttigden (CGVS2 p.6). Indien het gerucht van alcoholgebruik in Afghanistan gelijk staat aan sociale uitsluiting kan er niet begrepen worden waarom u en uw vrienden niet voorzichtiger waren. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de

objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en

voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een volwassen man die tot de negende graad naar school ging en kan lezen en schrijven (CGVS p.3). Bovendien bent u en uw familie welgesteld (CGVS p.5,8-10; CGVS2 p.3) en heeft uw familie verschillende eigendommen waaronder ook in Jalalabad (CGVS p.4). U bezocht de stad zelf ook dikwijls (CGVS p.4). U bent met andere woorden ongetwijfeld vertrouwd met de stad Jalalabad. Daarnaast heeft u er naast vrienden (CGVS2 p.3 en zie afdruk vriendenlijst facebook) ook nog dichte familie wonen zoals uw zus en twee van uw ooms (CGVS p.8; CGVS2 p.9). Uw ouders woonden volgens uw verklaringen tot voor kort in Jalalabad en verhuisden naar het naburige Behsud (CGVS p.4; CGVS2 p.9). U kan derhalve ook op het netwerk dat uw ouders in Jalalabad hebben uitgebouwd en op hun nabijheid tot Jalalabad steunen om uw leven in deze stad op te bouwen. U geeft ten slotte aan dat uw familie in Jalalabad geen problemen kende en er al eerder geruime tijd woonde (CGVS p.3-4,10). Als hinderpaal voor uw hervestiging in Jalalabad roept u de vrees in die u heeft voor Eng. Ghaffar (CGVS p.11,18-19). Aangezien uw asielaanvraag bedrieglijk bleek brengt u geen obstakels aan die uw hervestiging in Jalalabad in de weg kunnen staan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig, vermogend en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa, Rusland (CGVS p.8,17) en Pakistan (CGVS p.9,17) te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten, middelen en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw taskara, uw paspoort en het bankuittreksel vormen louter een bewijs van identiteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De grondeigendomsdocumenten van uw vader missen eveneens bewijskracht. Ze bewijzen enkel dat deze gronden in het bezit zijn van uw vader. De overige documenten: de beslissingsbrief van de rechtbank van 1e aanleg van Behsud, het schrijven van de rechtbank van 1e aanleg aan de politie van Nangarhar, en de veroordelingsbrief van de dorpsoudsten, wijzen op de veroordelingen die u kreeg door het nuttigen van alcohol in Afghanistan. Zoals hierboven vermeld kunnen er uit de gebeurtenissen die u aan de hand van deze stukken staft geen aanwijzingen gehaald

worden dat u nood heeft aan internationale bescherming. Bijgevolg legt u geen stukken neer ter staving van uw vrees op vervolging door ingenieur Ghaffar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Na een korte theoretische toelichting, verwijst de verzoekende partij naar haar vrees om gearresteerd te worden door de Afghaanse autoriteiten -de rechtbank in Behsud- wegens de schending van de Quran in Afghanistan. De verzoekende partij preciseert dat zij door de rechtbank van eerste aanleg in Behsud werd vervolgd wegens het verbruik van alcohol. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat de bestreden beslissing de figuur van de Eng. Ghaffar niet betwist. Ze beklemtoont dat deze warlord de rechtbanken in Behsud onder controle heeft. De verzoekende partij stelt vervolgens dat de vervolgingen in Afghanistan actueel zijn. Het gegeven dat de lokale machtsfiguur Eng. Ghaffar zo lang gewacht heeft om de verzoekende partij te vervolgen is irrelevant volgens de verzoekende partij nu zij aangetoond zou hebben recentelijk door deze warlord in Afghanistan vervolgd te zijn. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij een verbruiker van alcohol is, een levensstijl hanteert die in strijd is met Quran en dat alcoholconsumptie een voortgezet misdrijf is *“in die zin dat de verbruiker ervan als een recidive kan opnieuw vervolgd worden bij verdere alcoholconsumptie”*.

Na een korte theoretische toelichting, stelt de verzoekende partij met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat *“De Commissaris-generaal is gehouden de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar zijn regio van herkomst, zijnde Behsud, louter door zijn aanwezigheid aldaar hij een reële risico loopt op ernstig schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een verkeerdelijk analysis van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker merkt op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van herkomst regelmatig, hevige en voortdurende van aard is. De toename van het aantal burgerslachtoffers bij terreuraanslagen in Behsud dwingt het inwoners van deze stad hun woonplaats te verlaten. De inwoners van het dorp Walayati, district Behsud, provincie Nangarhar kunnen niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten rekenen.

Gezien de gegronde vrees voor willekeurig geweld in zijn regio van herkomst in Afghanistan, zijnde Behsud, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing te kort gezien de Commissaris-generaal nagelaten heeft de weigering van de subsidiaire bescherming ten aanzien van Behsud afdoend te motiveren.

Uit het administratieve dossier blijkt ontegensprekelijk dat de bestreden beslissing de reële herkomst en achtergrond van verzoeker in Behsud niet betwist.

In tegendeel leest Uw Raad een verkeerdelijk analysis van de veiligheidssituatie in Jalalabad terwijl verzoeker geen reëel intern vluchtalternatief in Jalalabad heeft en dat verzoeker geen herkomst en achtergrond in Jalalabad heeft.

Bovendien betwist de bestreden beslissing niet dat in Jalalabad tot op heden heerst een algemene onveiligheidsproblematiek wegens hevige en voortdurende terreuraanslagen en gevechten tussen de

Afghaanse autoriteiten en de terreurgroeperingen waaronder de Taliban en ISIS. Aangezien de algemene onveiligheidssituatie in Jalalabad is het voor verzoeker onmogelijk om aldaar te vestigen. Zijn herkomst uit het dorp Walayati, district Behsud, provincie Nangarhar wordt met alle middelen van recht bewezen, zijnde aan de hand van zijn coherent verklaring en geografische kennis omtrent zijn regio.

Tot op heden wordt zijn regio getesteerd door toenemend activiteiten van taliban.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden of een slachtoffer zou zijn van het lopende willekeurige geweld. Meer nog, dat er in Afghanistan geen reële intern vluchtalternatief meer is.

Met andere woorden, wordt het gevaar voor verzoeker in Behsud niet geanalyseerd.

Het is voor Uw Raad onmogelijk om een wettigheidstoezicht van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te voeren.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM.”

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij kan als volgt samengevat worden: op een dag in 2013 werd de verzoekende partij door enkele vrienden uitgenodigd om alcohol te drinken langs de Kabul-rivier. De verzoekende partij ging op het aanbod in, wat ze wel vaker deed. Nadien besloot de verzoekende partij om alleen naar haar huis in Behsud terug te keren. De verzoekende partij verklaart dat zij op weg naar huis door twee à drie personen uit het dorp Margebela aangevallen werd. Ze verweten haar alcohol te hebben genuttigd en ze sloegen haar met een stok en met de kolf van een Kalasnikov. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze ook één keer met een bajonet in de buik gestoken werd. Meer mensen verzamelden zich rond het gebeuren en uiteindelijk kon de politie de verzoekende partij naar het districtshuis brengen vanwaar de verzoekende partij naar het ziekenhuis werd overgebracht. Na enkele dagen werd de verzoekende partij naar de kliniek van de gevangenis gebracht. De verzoekende partij geeft voorts aan dat haar vader haar kon vrijkopen. De verzoekende partij verklaart dat ze vervolgens naar Pakistan ging om haar tanden, die door de aanval waren gebroken, te laten herstellen. De verzoekende partij vervolgt dat twee tot drie maanden later er een gelijkaardig incident plaatsvindt waarbij ze opnieuw onderweg werd tegengehouden en geslagen. Deze mensen brachten de verzoekende partij naar het districtshuis en de mullahs zeiden dat ze niet akkoord waren met de vroegtijdige vrijlating van twee à drie maanden eerder. De verzoekende partij verklaart dat ze zodoende voor de rechtbank van Behsud werd gebracht en veroordeeld werd tot tachtig stokslagen. Na haar gevangenisstraf te hebben uitgezeten probeerde de verzoekende partij zo onopgemerkt mogelijk verder te leven, maar uiteindelijk besloot ze om haar regio te verlaten. De verzoekende partij geeft aan dat ze eerst de zomer doorbracht bij de schoonbroer van haar vader in de provincie Kunar. De verzoekende partij verklaart voorts dat haar vader haar verder naar Europa wou sturen en op die manier verliet de verzoekende partij Afghanistan.

Al haar problemen met de bevolking en de Afghaanse autoriteiten schrijft de verzoekende partij toe aan één machtig man uit haar regio: Engineer Ghaffar. Haar grootvader werd door toedoen van deze Eng. Ghaffar zo'n dertig à vijfendertig jaar geleden omgebracht. Sindsdien koestert hij een wrok tegen haar familie omdat zij tijdens de periode van Dr. Najib de kant van de overheid hadden gekozen en Eng. Ghaffar's familie tot de opstandige moejaheddin behoorden die de overheid bekampten. Bovendien is de familie van de verzoekende partij welgesteld en draagt dit bij tot de afkeer en jaloezie die Eng. Ghaffar heeft voor verzoekers' familie.

De verzoekende partij legt de volgende stukken neer ter staving van haar vluchtrelaas: haar taskara, haar paspoort, 'de beslissingsbrief van de rechtbank van eerste aanleg' van Behsud, een schrijven van de rechtbank van 1e aanleg aan de politie van Nangarhar, de veroordelingsbrief van de dorpsoudsten, een bankuittreksel en de grondeigendomsdocumenten van haar vader

De beslissingsbrief van de 'rechtbank van eerste aanleg' van Behsud, een schrijven van de rechtbank van 1e aanleg aan de politie van Nangarhar en de veroordelingsbrief van de dorpsoudsten wijzen -zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt- op de veroordelingen die de verzoekende partij kreeg voor het nuttigen van alcohol in Afghanistan. Op zich zijn ze echter onvoldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij na haar veroordeling vervolgd werd omwille van alcoholgebruik.

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asieltrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat haar vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht. Deze beoordeling steunt op de volgende vaststellingen:

- Er geen geloof wordt gehecht aan het gegeven dat verzoekers familie problemen kende ten gevolge van de vete met Eng. Ghaffar:
 - Het ongeloofwaardig is dat Eng. Ghaffar die in 2001 ook burgemeester van Jalalabad er na dertig jaar niet in geslaagd is om verzoekers familie (financieel) te breken. De verzoekende partij geeft aan dat haar familie nog steeds vermogend is en in Afghanistan zonder problemen hun leven kunnen leiden.
 - De verzoekende partij kan geen helder beeld scheppen waarom precies zij door Eng. Ghaffar werd gevisieerd, en niet haar vader of broers.
 - Het gegeven dat *“Een andere merkwaardige vaststelling zijn de verhuizingen van uw familie tussen Behsud en Jalalabad (CGVS p.4; CGVS2 p.9). Tijdens het eerste gehoor zegt u dat uw ouders aanvankelijk van Behsud naar Jalalabad verhuisden omwille van de problemen met Eng. Ghaffar (CGVS p.4). Na een verblijf van ongeveer anderhalf jaar zijn ze echter van Jalalabad terug naar Behsud verhuist (CGVS p.4). De reden daarvoor is dat vrouwen in de stad niet kunnen bewegen en in Behsud wel aangezien jullie daar een tuin hebben (CGVS p.4). Niet alleen is deze reden bijzonder gezien de ernst en duur van de twist tussen uw familie en Eng. Ghaffar, u verklaart dat door uw afwezigheid sinds twee jaar de situatie in Behsud genormaliseerd was (CGVS p.4). Tijdens het tweede gehoor zegt u plots dat uw familie nog steeds wordt lastiggevallen in Behsud en men elke nacht stenen naar jullie huis gooit (CGVS2 p.9). De situatie was voor uw familie in Behsud dus helemaal niet genormaliseerd. Vreemd genoeg komt u pas op het tweede gehoor, en zo’n twee maanden na uw eerste verklaringen, tot die constatacie.”*
 - De verwerende partij stelt op basis van landeninformatie dat de door de verzoekende partij aangehaalde aanwezigheid van de Amerikanen in Afghanistan tot 2014 de passiviteit van Eng. Ghaffar ten aanzien van verzoekers familie niet kan verklaren.
- Nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij kan er worden afgeleid dat Eng. Ghaffar achter verzoekers veroordeling voor het nuttigen van alcohol zat.
- Er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat ze na haar veroordeling nog vervolgd werd omwille van alcoholgebruik.
- Er zijn geen indicaties dat de verzoekende partij voor dezelfde feiten opnieuw vervolgd zou worden door de Afghaanse overheid.
- De bezoeken van de politie aan verzoekers familie zijn niet geloofwaardig.
- Gelet op verzoekers voorstelling dat het consumeren van alcohol wijdverspreid is in Afghanistan kan er niet aangenomen worden dat de verzoekende partij omdat ze eenmaal betrapt en veroordeeld werd voor het drinken van alcohol dermate gelabeld zou worden dat ze haar leven in Afghanistan niet meer zou kunnen leiden. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de omstandigheden waarin de verzoekende partij alcohol nuttigde. De verzoekende partij verklaart immers dat ze samen met haar vrienden aan de rivier alcohol dronk, terwijl er even verder een landbouwer aan het werk was. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij en haar vrienden in het openbaar dronken. De verwerende partij geeft aan dat indien het gerucht van alcoholgebruik in Afghanistan gelijk staat aan sociale uitsluiting er niet kan begrepen worden waarom de verzoekende partij en haar vrienden niet voorzichtiger waren.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij en haar familieleden voorafgaand aan verzoekers vertrek uit Afghanistan problemen hebben ondervonden met Eng. Ghaffar, dat de verzoekende partij na haar veroordeling nog vervolgd werd omwille van haar alcoholgebruik en dat de verzoekende partij naar de toekomst toe problemen zal ondervinden omwille van het aangehaald alcoholgebruik.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan het gegeven dat Eng. Ghaffar een lokale machtsfiguur is, wijst de Raad erop dat dit element op zich onvoldoende is om aan te tonen dat de verzoekende partij door Eng. Ghaffar effectief vervolgd werd. De verzoekende partij gaat voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt is het tijdsverloop *in casu* effectief relevant, want *in casu* ontbreekt er een duidelijke oorzaak voor de passiviteit van Eng. Ghaffar tot 2014 ten aanzien van de verzoekende partij en haar familie terwijl hij in 2001 burgemeester van

Jalalabad was, dat noch de vader en noch de broers van de verzoekende partij problemen met Eng. Ghaffar hebben gekend en dat de familie van de verzoekende partij nog steeds welstellend is.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat haar alcoholgebruik in Afghanistan beschouwd zal worden als een voortgezet misdrijf, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat ze na haar veroordeling nog vervolgd werd omwille van alcoholgebruik, dat er geen indicaties zijn dat de verzoekende partij voor dezelfde feiten opnieuw vervolgd zou worden door de Afghaanse overheid, dat de bezoeken van de politie aan verzoekers familie niet geloofwaardig zijn en dat er gelet op verzoekers voorstelling dat het consumeren van alcohol wijdverspreid is in Afghanistan er niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij omdat ze eenmaal betrapt en veroordeeld werd voor het drinken van alcohol dermate gelabeld zou worden dat ze haar leven in Afghanistan niet meer zou kunnen leiden. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de omstandigheden waarin de verzoekende partij alcohol nuttigde. De verzoekende partij verklaart immers dat ze samen met haar vrienden aan de rivier alcohol dronk, terwijl er even verder een landbouwer aan het werk was. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij en haar vrienden in het openbaar dronken. De verwerende partij geeft aan dat indien het gerucht van alcoholgebruik in Afghanistan gelijk staat aan sociale uitsluiting er niet kan begrepen worden waarom de verzoekende partij en haar vrienden niet voorzichtiger waren.

De Raad benadrukt dat het louter herhalen van de vervolgingsmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partij *in casu* in gebreke blijft.

De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld *in casu* op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers' vluchtrelaas niet als geloofwaardig worden beschouwd.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de aangehaalde vervolgingsmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het vluchtrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 18, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kaboel. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie 'security enforcements'. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. Daarnaast vinden er

ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 18 juli 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017 en de update van mei 2018; COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat er moet worden aangenomen dat een burger in Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"U bent immers een volwassen man die tot de negende graad naar school ging en kan lezen en schrijven (CGVS p.3). Bovendien bent u en uw familie welgesteld (CGVS p.5,8-10; CGVS2 p.3) en heeft uw familie verschillende eigendommen waaronder ook in Jalalabad (CGVS p.4). U bezocht de stad zelf ook dikwijls (CGVS p.4). U bent met andere woorden ongetwijfeld vertrouwd met de stad Jalalabad. Daarnaast heeft u er naast vrienden (CGVS2 p.3 en zie afdruk vriendenlijst facebook) ook nog dichte familie wonen zoals uw zus en twee van uw ooms (CGVS p.8; CGVS2 p.9). Uw ouders woonden volgens uw verklaringen tot voor kort in Jalalabad en verhuisden naar het naburige Behsud (CGVS p.4; CGVS2 p.9). U kan derhalve ook op het netwerk dat uw ouders in Jalalabad hebben uitgebouwd en op hun nabijheid tot Jalalabad steunen om uw leven in deze stad op te bouwen. U geeft ten slotte aan dat uw familie in Jalalabad geen problemen kende en er al eerder geruime tijd woonde (CGVS p.3-4,10). Als hinderpaal voor uw hervestiging in Jalalabad roept u de vrees in die u heeft voor Eng. Ghaffar (CGVS p.11,18-19). Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bleek brengt u geen obstakels aan die uw hervestiging in Jalalabad in de weg kunnen staan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig, vermogend en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa, Rusland (CGVS p.8,17) en Pakistan (CGVS p.9,17) te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.*

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten, middelen en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan." Op voormelde motieven van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij gelet op haar concrete situatie, de aanwezigheid van een netwerk onder meer, in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS